

Δέν ἔχεις δίκηο Βασιλιᾶ νὰ κλαῖς καὶ νὰ λυπᾶσαι
 Δέν εἶσαι Σὺ ποῦ μὲ χαρὰ ἄστερήθηκες μεγάλη,
 Τὴ λατρεμένη κόρη Σου, ἀγάπη ξακουσμένη,
 Γι' ἄλλη ἀγάπη τρυφερὴ Βασιλείου πλὴν μεγάλου,
 Γιὰ μεγαλύτερ' εὐτυχία στὴ δόξα καὶ στὰ πλούτη;
 Ἐσὺ μὲ μία διαταγὴ δὲν πέρνεις καὶ χαρίζεις
 Κάθε πιστοῦ σου τὴ ζωὴ, σὰ βρίσκης ποῦ εἶναι δίκηο,
 Κι' ἀδιαφορεῖς ἄδικα παράπονα καὶ κλάψαις
 Αὐτῶν ποῦ ὁ πόνος ἔκαμε νὰ μὴ νοοῦν τὸ δίκηο;
 Ἄν εἶν' ἀλήθεια ποῦ εἴμεθα εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μας,
 Ἐχει κι' αὐτὸς ὡσάν καὶ μᾶς καρδιὰ γιὰ ν' ἀγαπήσῃ.
 Γιὰ τέτοια ἀγάπη ἄπειρη, ποῦ σύγκρισι δὲν ἔχει
 Ἐμπρὸς σὲ τούτῃ τῇ φθαρτῇ, θρηνεῖς μὲ στέρησ' ἄλλη;
 Γελᾶς στὴ πρόσκαιρ' εὐτυχία καὶ κλαίεις στὴ μεγάλη;
 Τάχα δὲν ἔξερες Βασιλιᾶ πῶς ἔμοσχοβολοῦσε
 Ἐκεῖ τὸ ὠραῖο λούλουδο, ἐκείνη ἡ μαγεία,
 Πῶς ἦτο τὸ παράδειγμα τῆς ἠθικῆς κ' ἀγάπης,
 Πῶς ἦτο Ἄγγελος σωστὸς στὸ σῶμα, στὴ καρδιά;
 Τάχα δὲν εἶχες πάντοτε τὸ κρυφοκαρδιοχτύπι (1)
 Πῶς τέτοια ἄνθη εἰς τὴ γῆ γιὰ ἄλλο πάντ' ἀνθοῦνε,
 Γιατὶ ἀγέρι καθαρὸ τοὺς πρέπει γιὰ νὰ ζοῦνε;
 Καὶ πῶς στὴ γῆ οἱ ἄγγελοι τὸν οὐρανὸ ποθοῦνε
 Γιατὶ νὰ ζήσουνε μὲ μᾶς τοῦ κάκου δὲν ἔμποροῦνε;
 Δίκηο δὲν ἔχεις Βασιλιᾶ. Τώρα θρηνεῖς καὶ κλαίεις
 Ὅπου ὁ παντοδύναμος ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου
 Μ' ἀγάπη ἐπροσκάλεσε στὸ τέλειο Βασίλειο
 Τὸν Ἄγγελο, ποῦ ἔστειλε γιὰ ἄλλο ἐδῶ κάτου;
 εἶναι βαρεῖα ἢ προσταγὴ. Σὺ πρῶτος ὁμῶς πρέπει
 Νὰ τὴ δεχθῆς μὲ σεβασμὸ, νὰ δεῖξῃς ποῦ γνωρίζεις
 Ὅτ' εἶναι δικαιότερος κριτῆς ἀπὸ Ἐσένα,
 Ὅταν ἀρπάξῃ τὴ ζωὴ καὶ ὅταν τὴ χαρίξῃ.
 Παῦσε νὰ κλαίῃς Βασιλιᾶ, μὴ σὲ μαραίνῃ ὁ πόνος.
 Ἡ στέρησί της, βέβαια, σοῦ εἶναι σκληρὴ, μεγάλη.
 Τὴν τρυφερὴ ἀγάπη σου ἐλπίδα πλεῖα δὲν ἔχεις
 Νὰ βλέπῃς ταξιδεύοντας, νὰ σφίγγῃς στὴν ἀγκάλη.
 Ἀλλὰ γιατί δὲν σκέπτεσαι, ποῦ θὰ τὴν ἴδῃς γιὰ πάντα
 Στὸ ὕστερο καὶ μακρινὸ ταξεῖδι, ποῦ θὰ κάμῃς,
 Θὰ τὴν ἴδῃς καθήμενη, θὰ τὴν ἴδῃς ποῦ θὰ ναι
 Στὰ δεξιὰ τῆς Παναγιάς, γιατί τῆς πρέπει νὰ ναι.
 Δέν ἔχεις δίκηο Βασιλιᾶ, νὰ κλαῖς γιὰ τέτοια χάρι
 Ἐγὼ συλλυπητήριο δὲν Σοῦ ἔστειλα κανένα,
 Ὅχι γιατί δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄνθη τὰ ὠραῖα
 Καὶ τὴ ματιὰ τὴ γαλανὴ πὸ χεῖ Θεοῦ ἀχτίδα . . .
 Ἀλλὰ γιατί στοχάστηκα, ποῦ στὴ βαθειὰ Σου θλίψι,
 Τοῦ ἄλλου ἢ λύπη δὲν ἔμπορεῖ παρηγοριά νὰ χύσῃ,
 Γιατὶ βαθυὰ αἰσθάνομαι ἐδῶ μὲς στὴ καρδιά μου,
 Πῶς ἕνας τέτοιος Ἄγγελος, τέτοια ψυχὴ Ἁγία,
 Ἐκεῖ ψηλὰ καθήμενη στῆς Παναγιάς τὸ πλάϊ,
 Πάντοτε ἔχει τὴν καρδιά, τὰ μάτια της ἑστραμμένα
 Σὲ μᾶς, ποῦ τὴν ἐχάσαμε, σὲ μᾶς, ποῦ ἀγαπάει.
 Πῶς πάντα καιροφυλαχτεῖ, τὴν ὥρα ὅπου πρέπει,
 Τὰ οὐράνια ἐκεῖνα βλέμματα εἰς τὸ Θεὸ νὰ στρέψῃ
 Καὶ νὰ τοῦ πῇ, Π α τ ἔ ρ α μου, κ ἄ μ ε μου ἂ ὑ τ ῆ τ ῆ χ ἄ ρ ι,
 Τ ῆ π ρ ὶ τ ῆ τ ῆ π α τ ρ ῖ δ α μου κ ἄ μ ε μου δ ἂ μ ε γ ἄ λ η ! . . .
 Π ἔ ς μου Σ οῦ β ἄ σ τ α ξ ε ἡ καρδιά νὰ τ' ἀρηθῆς ποτέ Σου,
 Ὅσαις φοραῖς Σοῦ ζήτησε, τὴ πλεῖο μεγάλη χάρι;
 Ἐχει καρδιά πλὴν τρυφερὴ, καρδιὰ χεῖ πλεῖο μεγάλη
 Ἐκεῖνος ποῦ κ' εἰ περὶ ἄλλο πολὺ τὴν ἀγαπάει.

Ἐν Κερκύρῃ τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1891.

Α. Β. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

(1) Ἐκδηλοῦται ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα τηλεγραφήματι Του.

72
 30
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ
 Α. Β. ΒΕΡΙΚΙΟΣ
 Α. Β. ΒΕΡΙΚΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

